

Gruppen: Forældre til anbragte børn - Oplæg til FT

Før anbringelse:

Ved forældres oplevelser af at have et mindre behov for støtte af forebyggende karakter efter Servicelovens bestemmelser, retter man naturligt og selvfølgelig henvendelse til kommunens socialrådgiver med henblik på støtte, råd og vejledning. Denne henvendelse retter man i tryghed og tillid til at systemet er der for at hjælpe. Oplevelsen er at man kan henvende sig et utal af gange uden at blive taget seriøst. Og samtidig kan man opleve at hvis en nabo der er sur på én eller en medarbejder fra en daginstitution eller skole sender så meget som en enkelt underretning til kommunen, så rykker de ud med bål og brand og anbringer ens børn, uden at man har fået en mulighed for at forklare hvordan man som forældre selv oplever situationen eller har fået en mulighed for at modtage hjælp i form af forebyggende foranstaltninger i hjemmet.

Man oplever også, at man ikke bliver orienteret om hvad forvaltningen skriver af notater om en i en sag, bliver ikke partshørt i forhold til beslutninger og overvejelser, bliver ikke medinddraget i forløbet i sin sag, og der bliver talt med ens børn uden at man bliver orienteret om det. man får en oplevelse af at alt hvad der ellers står af gode intentioner i lovgivningen ikke bliver fulgt af forvaltningen, og man får en oplevelse af at blive behandlet som en der bare skal blande sig uden om hvad det offentlige gør med ens børn.

Man oplever også at forvaltningen fuldstændig tilsidesætter at inddrage ens netværk som biologisk familie og øvrige omgangskreds i deres såkaldte "undersøgelse" og vurderingsgrundlag i sagen. De har sådan set ofte aldrig mødt dem eller talt med dem. Der bliver på den måde skrevet notater og journaler ud fra sagsbehandlerens egne holdninger og idéer, og ikke ud fra hvad der er fakta. Der foreligger ikke dokumentation på de oplysninger de noterer ned om én, og de stiller selv diagnoser på folk, selv om de ikke er læger. Diagnoserne stiller de ud fra hvordan de mener man er i stand til at tilpasse sig sagsbehandlerens holdninger og ud fra hvad ens nabo eller andre tilfældige personer har udtalt om én. Og det er ikke muligt at få forvaltningen til at dokumentere deres påstande, som for det meste er fejlagtige og uden hold i virkeligheden. Der for ender det ofte med at ens børn bliver anbragt på et fuldstændig udokumenteret og forkert grundlag.

Der mangler opfyldelse af kravene til sagsbehandlingen før en anbringelse. F.eks. er der ikke handleplaner for hverken børnene eller forældrene, der er ikke nogen § 50 undersøgelse, ens netværk har ikke været inddraget, børnene har ikke været hørt, der indhentes ikke relevante udtalelser fra læger, andre behandlere man måtte have gået hos m.v. Man får ikke mulighed for at bevise at man er gode nok forældre, det bliver pure afvist. Egne forslag om at blive anbragt

sammen med barnet så man kan observeres, eller egne forslag om at få støtte i hjemmet bliver pure afvist. Forvaltningen ønsker ikke dokumentation for at man er gode nok forældre. Der anvendes kun hvad forvaltningen selv sorterer i skal anvendes af materiale plus sagsbehandlerens fejlagtige notater, hvilket gør at de meget ofte kan få en tvangsanbringelse af velfungerende børn igennem i børn og unge udvalget. De forelægger simpelthen et forkert grundlag for politikerne, hvilket også gør det vanskeligt at få politikerne til efterfølgende at høre på de indsigelser man kommer med.

Efter anbringelse:

Her bliver forløbet så yderligere problematisk. Der er følgende problemfelter:

- Man får ikke oplysning om at man som forældre har ret til en støttekontaktperson efter Servicelovens § 54. Når man så efter længere tid gennem andre forældre til tvangsanbragte børn finder ud af, at det har man ret til, og man påpeger dette overfor forvaltningen, så får man ofte besked på at man kan anvende de støttekontaktpersoner som kommunen selv har ansat og som står på kommunens "liste". Det er således ikke personer man som forældre kan betragte som nogen man kan betro sig til eller føle tryk ved, da de rapporterer "hvad de har fået besked på fra forvaltningen" at de skal rapportere tilbage vedr. familien. Vi har erfaret at hvis støttepersonerne ikke lever op til dette, bliver de fyret af forvaltningen, hvorfor nogle støttepersoner gør hvad forvaltningen forlanger. I andre kommuner får borgerne besked på at de selv må finde en støtteperson, og nogle borgere ved så ikke hvor de skal lede efter en sådan, men finder måske også først langt hen af vejen ud af det gennem andre forældre til tvangsanbragte børn. Det er så ofte støttepersoner der udbyder støttekontakttimer gennem selvstændig virksomhed. Her bliver problemet så, at nogle kommuner nægter at betale hvad det koster, hvilket så også bliver en forhindring for forældrene med hensyn til at få en støtteperson de kan føle sig tryk ved. Det finder vi er temmelig mærkeligt. For hvis kommunerne køber sig til psykologbistand eller lignende, så meddeler de jo heller ikke psykologerne, at de er velkomne til at hjælpe familien, men at de faktisk kun kan få dækket 50 pct af hvad deres takster er. mange familier har derfor ikke en støtteperson. Vi har erfaret at enkelte kommuner helt nægter at betale for en støtteperson, men meddeler at familien må finde en der er gratis.
- Angående forældrekompetenceundersøgelser så er det et stort problem at få forvaltningen til at bevilge dette. Vi har erfaret at rigtig mange kommuner køber psykologer til at skrive det forvaltningen ønsker der skal stå i undersøgelsen og i konklusionen. Problemet er det samme som omkring støttepersoner, at hvis psykologerne ikke gør hvad forvaltningen siger, så får de ikke yderligere opgaver fra forvaltningen. Det har vi dokumentation på bl.a. ved den straffesag der kører vedr. psykolog Finn West, og socialrådgiveres og bisidderes

indgående kendskab til hvordan psykologer "bestilles". Vi har også dokumentation i form af mail mellem sagsbehandler og psykolog, som fejlagtigt er sendt til borgeren, hvoraf det fremgår at en psykolog fra Freddie Høyers klinik i Slagelse skriver til sagsbehandleren og spørger om rapporten er som hun ønsker eller om der er noget der skal laves om. Nogle kommuner har også deres egne psykologer ansat, og her er problemet det samme, at hvis psykologerne ikke lever op til sagsbehandlerens forventninger om rapporter der kan begrunde en anbringelse, så bliver psykologerne fyret. Derfor gør psykologerne hvad sagsbehandlerne siger. Der er indbragt rigtig mange sager for psykolognævnet, og vi har hørt at ca 40 procent af de sager der bliver indbragt for psykolognævnet falder ud til klagerens fordel. Det i sig selv synes vi vækker stor bekymring. Hvis forældrene så ikke har tillid til de psykologer forvaltningen køber til en sådan undersøgelse, og selv finder autoriserede og kvalificerede psykologer til opgaven, så nægter forvaltningen at disse psykologer må udføre opgaven. De henholder sig til at den psykolog man selv finder er "inhabil". Nu er det sådan at en sagsbehandler ikke kan erklære en psykolog for værende inhabil, det er kun en dommer der kan gøre det, og de psykologer borgeren selv finder og som har store kompetencer til at udføre opgaven er ikke inhabile. Det er forvaltningens forsøg på at afskære muligheden for at opnå en positiv rapport. Forvaltningen nægter så at betale for undersøgelsen. Hvis borgeren så selv betaler for undersøgelsen, så afskærer forvaltningen psykologen fra muligheden for at observere forældre og børn sammen, ved at begrænse samværet, lave det overvåget og lade det foregå i et familiehus, som er kommunens ejendom, og hvor kommunen bestemmer hvem der må være på deres ejendom. Vi mener der er tale om bevidst manipulation og magtmisbrug fra forvaltningens side, for at undgå at hjemgive anbragte børn. Forvaltningen ignorerer hvis man fortæller dem, at man rent faktisk har frit behandlervalg i Danmark.

- Vi oplever at der konsekvent mangler handleplaner i sagerne, både på børn og forældre. Når der foreligger handleplaner på børnene, kan indholdet ikke genkendes, men virker stærkt manipuleret og uden hold i virkeligheden, og igen udarbejdet af sagsbehandleren med det formål at fastholde barnet i en anbringelse uden mulighed for nogensinde igen at blive hjemgivet. Handleplaner på børnene indeholder derfor blot en kopieret tekst fra gang til gang, kun udskiftet af en ny dato. Og børnenes udtalelser stemmer ikke overens i handleplanen med hvad børnene udtaler til andre, hvorfor man kan mistænke sagsbehandleren for enten også at manipulere med børnene under børnesamtalen (hvis denne overhovedet afholdes), eller at skrive noget der er i uoverensstemmelse med de faktiske udtalelser. Handleplaner på forældrene er noget der stort set ikke findes. Det er vores oplevelse at sagsbehandlerne ikke finder det nødvendigt at udarbejde en sådan, da de jo har den holdning at børnene alligevel aldrig skal hjemgives. Uanset hvor mange gange man rykker for en sådan handleplan, så bliver den stort set aldrig udarbejdet. I de få tilfælde hvor en sådan plan bliver udarbejdet, så har man som forældre ingen som helst

indflydelse på hvad der kommer til at stå i den, og der bliver ikke arbejdet på hvad der står i den.

- Også efter en anbringelse kan man som forældre ikke opnå af få dokumentation på kommunens mange påstande, som vi har erfaret i rigtig mange sager er yderst fejlagtige. Det handler om kommuners tendens til at stille diagnoser på forældre, bedsteforældre, børnene m.fl., for at fastholde børnene i en anbringelse. Det er kun læger der må stille den slags diagnoser som sker i disse sager. Forvaltningen diagnosticerer borgerne med alvorlige psykiatriske lidelser, misbrug m.m. - og uden at der er hold i det. Hvis man spørger lægerne, så kender de ofte intet til at deres patienter skulle lide af de påståede diagnoser eller misbrug. Vi finder det derfor dybt bekymrende at forvaltningen udøver en sådan adfærd, og vi mener der er tale om et alvorligt magtmisbrug. Vi mener der er tale om strafbare handlinger, men når man melder disse forhold til politiet, vil politiet ikke efterforske sagerne, idet de mener at det ikke er sandsynligt at offentligt ansatte har denne adfærd. Hvis man klager til Statsadvokaten, stadfæstes blot politiets afgørelse. Og hvis man klager til den uafhængige politimyndighed, sendes sagen blot til behandling hos Statsadvokaten, som igen stadfæster den foregående beslutning. Vi mener derfor at det er en dybt bekymrende udvikling og adfærd både i de kommunale forvaltninger og hos politiet. Og selv Datatilsynets afgørelser om at kommunerne skal berigtige eller blokere fejlagtige og udokumenterede oplysninger, ignorerer forvaltningerne blot. Det har ingen konsekvenser for forvaltningen at de ignorerer henvendelser og skriver hvad de har lyst til uden at kunne dokumentere det, og det har ingen konsekvenser for dem at de anbringer folks børn på et ulovligt grundlag. Selv utallige henvendelser til borgmestre og det øvrige politiske niveau i kommunerne hjælpe ikke noget, idet henvendelserne blot bliver sendt tilbage til forvaltningen, som så skal besvare klager over dem selv, hvorefter de blot fastholder deres afgørelser.
- Vi opfatter det som et stort problem at forældre under anbringelsen bliver kørt helt af sporet. Samvær bliver begrænset til et minimum - ofte kun en gang om måneden og 2-3 timer af gangen, disse bliver ofte lavet overvågede og med strenge krav til hvad man må tale med sit barn om. Nogle forældre får ordre på at de faktisk ikke engang må tale med barnet, men blot være tilstede. Vi har meget vanskeligt ved at se hvordan dette kan føre til et naturligt og udviklende samvær mellem forældre og børn. Desuden blive man holdt langt væk fra alt hvad der foregår i barnets dagligdag - deltagelse i forældremøder, skolearrangementer, ferier, helligdage, fødselsdage og diverse andet. Man får heller ikke at vide hvis ens barn tages med til udlandet på ferie, man bliver ikke spurgt om ens holdninger til noget som helst, og man må ikke drøfte børnene med deres anbringelsessted - specielt ikke hvis det er plejefamilier. Vi finder det dybt problematisk at forældre holdes fra at opnå et samarbejde omkring børnene, og at de holdes fra at deltage aktivt i deres børns liv. Vi har oplevet at hvis plejefamilier spørges om hvorfor også de sender usande

oplysninger til forvaltningen, er svaret at det er de nødt til, for ellers har de ikke længere nogen kontrakt. Vi har dokumentation på det i form af en lydfil, hvor plejeforældre har udtalt sig om dette. Vi oplever at forældre bliver fremstillet som nogle personer der er til stor skade for deres børn, men jo mere vi har fundet ud af i dette arbejde, jo mere er det gået op for os, at det er forvaltningerne der dikterer psykologer, støttepersoner, plejeforældre m.fl. til at skrive hvad forvaltningerne ønsker, med det formål at fastholde børnene i en anbringelse. Vi har spurgt os selv om hvorfor det i sig selv er et mål for kommunerne. Og det nærmeste vi kan komme det er, at der må være en økonomisk fordel for kommunerne ved at handle på denne måde. Ellers har det jo intet fornuftigt formål. Vi kan godt se at kommunerne nødvendigvis må have en hel del skatteindtægter via de plejefamilier og pædagogiske personale der bruges i dagligdagen. Men vi forstår ikke hvorfor samfundet gør dette på bekostning af vores børn her i landet, som ellers lever i almindelige familier under gode og omsorgsfulde vilkår. Vi mener derfor at der bør ændres på den måde hvorpå statstilskud ydes til kommunerne, således at de største tilskud bør opnås ved forebyggende foranstaltninger i hjemmet. Der bør ikke være en økonomisk gevinst for kommunerne ved at erstatte arbejdsløse med ansættelse af plejeforældre og pædagogisk personale i forbindelse med anbringelser af børn.

- Det er vores opfattelse at der på mange institutioner og i plejefamilier udøves omsorgssvigt overfor de børn systemet har taget fra forældrene - netop fordi man påstod at forældrene udøvede omsorgssvigt. Vi finder mange af disse forhold meget bekymrende, da anmeldelser, underretninger, klager m.v. over anbringelsesstederne ikke tages alvorligt, da de jo "kun" kommer fra forældre eller øvrigt netværk. Selv psykologers, bisidderes og støttepersoners anmeldelser og underretninger tages ikke alvorligt i forvaltningerne eller hos politiet. Det er vores opfattelse at anbringelsesstederne er beskyttet af forvaltningerne med det formål at fastholde børnene i anbringelser. Anbringelsesstederne kan derfor tillade sig stort set hvad som helst, uden at det får nogen som helst former for konsekvenser. Også selv om der er tale om overtrædelse af straffelovens bestemmelser. Vi vil derfor på det kraftigste anmode om at der tages hånd om hele denne problematik. For vi er mange der gerne vil have vores ulovligt anbragte børn tilbage.
- Vi vil endvidere påpege det bekymrende i at man som forældre ikke kan få mulighed for at skifte sagsbehandler, men er tvunget til at forblive i en relation til den sagsbehandler der udøver groft magtmisbrug over én, og som slipper godt af sted med at fortsætte med det. Forvaltningerne bestemmer jo egenhændigt, at ligegyldigt hvad der står i vejledninger og love, så gør forvaltningerne hvad der passer dem. Og i samme anledning vil vi gerne påpege det bekymrende i at man ikke kan få mulighed for at skifte handlekommune, når det rent faktisk ofte er geografisk og på anden måde lettere tilgængeligt for forældrene at samarbejde med den kommune hvortil de er flyttet. Vi har erfaret i flere tilfælde, at handlekommunen og forældrenes opholdskommune ser vidt forskelligt på en

anbringelsessag og har vidt forskellige tilgange og holdninger til forældrene, hvilket også vækker stor bekymring. Det fortæller os at der ikke er tilstrækkelige kompetencer til at håndtere anbringelsessagerne i de kommunale forvaltninger.

Fårevejle, den 24.09.2013

Med venlig hilsen

Stine Westensøe

Forældregruppen i Forebyggelse, Retssikkerhed og Anstændighed